

Ռ. ՂԱՎՈՅԱՆ

Զ Վ Ա Ր Թ Ն Ո Ց Ո Ւ Մ

Ես ամա ձեռքս դրել եմ Բանգիստ
Վեհափառ արծվի կտուցի կեռին,
Անցած-գնացած մի բան է պատմում
Ասատուր քեռին.

— Պահապան եղա քառասուն տարր,
Էլի կլինեմ:

Այս տաճարն Բին է և ես էլ Բին եմ...

Ավերակ չէ սա,

Ավեր վանք չէ սա,

Տե՛ս, արծիվները կենդանի են դեռ,

Սյուները թեքված, սակայն էլի կան,

Կամարներն Բակված, բայց և առնական...

Անցած-գնացած մի բան է պատմում

Ասատուր քեռին,

Իսկ ես տխրորեն ձեռքս Բենել եմ

Վեհափառ արծվի կտուցի կեռին:

Եղավ ավերակ... Բետո Բուշարձան:

Ի՛նչ Բուշ, ի՛նչ արձան...

Փառքի Բիշատակ,

Հայկական Բոգու չխամրող քանդակ,
դպրության կաճառ՝

Անտանիք, անթափ

Եվ ժամանակի մի փոքրիկ կատակ:
Այդ ինչպե՛ս եղավ, ինչպե՛ս պատահեց,
Որ բոլորն անցան,
Դարձավ ավերակ... Բետո Բուշարձան,
Ի՛նչ Բուշ, ի՛նչ արձան...

Ճերմակել է արդեն Զվարթնոցի ճամբան,
Զվարթնոցը ինքն էլ ճերմակել է արդեն,
Ճերմակել է արդեն և Ասատուր քեռին,
Ո՛վ իմանա արդյոք «ճերութենե՛ն, դարդե՛ն»:
Չյուն է զալիս Բանդարտ և անաղմուկ կրկին,
Եվ փաթիլներն իջնում ու շուրթերով պաղ,
Համբուրում են, մեռնում խաչքարերի կրճքին:

Լուսնայույս գիշեր,
Երապներ կրկին,
Ու կապույտ քարեր,
Զանդակներ սուտակ,
Որոնց ավերված
Մարմինն ու Բոգին
Կենդանանում են
Կենդանի մարդու
Բախող կրճքի տակ:

